

Οὗτος λαμβάνει παρὰ τοῦ δασονόμου ἔγγραφον ἄδειαν ἐκκοπτομένην ἀπὸ διπλότυπον βιβλίον. Εἰς τὴν ἄδειαν τυχὺν, ἥτις θέλει δίδεσθαι καὶ εἰς τὸ ἐξῆς δωρεάν, πρέπει νὰ ἐμφαίνεται·

1) Ὁ τόπος, ὅπου μέλλει νὰ γινῇ ἡ ξύλευσις, καὶ ἂν τὸ δάσος ᾖ ἔθνικόν, ἰδιοκτητόν, ἢ διαφιλονεικούμενον παρὰ τοῦ δημοσίου, ἢ ἰδιώτου τινός·

2) Τὸ εἶδος τῆς ξυλικῆς·

3) Ὁ καιρὸς τῆς διαρκείας τῆς ἀδείας·

4) Ὁ τόπος ὅπου μέλλει νὰ τὴν πωλήσῃ, ἢ ἂν τὴν θέλῃ δι' ἰδίαν του χρῆσιν. Ἐκτὸς δὲ τούτου ὁ ἀρμόδιος δασονόμος θέλει ὁδηγήσῃ τὸν λαβόντα τὴν ἄδειαν καὶ περὶ τῶν ὁρισμῶν τῆς δασονομικῆς ἀστυνομίας, τοὺς ὁποίους χρεωστεῖ ὁ ὑλοτομὸν νὰ φυλάξῃ εἰς τὴν ὑλοτομίαν, καὶ θέλει δείξῃ εἰς αὐτὸν τὸ μέρος, ὅθεν δύναται νὰ ὑλοτομήσῃ.

§. 4.

Ὅστις ἔχων τοιαύτην ἄδειαν, φωραθῇ, ὅτι κατεχρήσθη αὐτῆς, εἴτε κόπτων ἀπὸ ἄλλον παρὰ τὸν ἀπὸ τὸν δασονόμον προσδιορισθέντα τόπον, εἴτε ἄλλου εἶδους ξυλικὴν, παρὰ τὴν εἰς τὴν ἄδειάν του ἐμφαινομένην, ἢ ὑλοτομῶν μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς διαρκείας τῆς ἀδείας, θέλει καταδιωχθῇ κατὰ τὸν νόμον τῶν περὶ τὴν ὑλοτομίαν παρακτωμάτων, ἢ κατὰ τὰς περιστάσεις ἀναλόγως τῶν ἀρθρ. 421, 428 τοῦ ποινικοῦ νόμου· ἡ δὲ ἐκκοπὴ ξυλείας θέλει ἐκποιεῖσθαι πρὸς ὄφελος τοῦ δημοσίου, ἢ τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ ἰδιωτικοῦ δάσους κατὰ τοὺς κατωτέρω ἐπομένους ὁρισμούς·

Πρὸς τούτοις οἱ ὑλοτομοῦντες χρεωστοῦν νὰ φέρονται σύμφωνα μὲ τοὺς ὁρισμούς τῆς δασονομικῆς ἀστυνομίας· ὑπόκεινται δὲ διὰ τοῦτο καθόλα καὶ εἰς τοὺς νόμους περὶ τῶν κατὰ τὰ δάση ἐγκλημάτων.

§. 5.

Εἰς τοὺς ὁρισμούς τῶν προηγουμένων ἀρθρῶν 3 καὶ 4 ὑπάρχοντα καὶ ὅσοι θελήτωσι νὰ κατασκευάσουν ἄνθρακας καὶ κατράμι, καὶ νὰ ἐξάξωσι ῥητίνην, φλοιούς, ἢ ἄλλα ἐκ τῶν δασίων προϊόντα (§ 15)· οὐδὲν ἑλαττον δὲ καὶ ὅσοι ἔλαβον τὴν ἄδειαν τῆς γραμμικῆς, κατὰ τὸν §. 2. διὰ νὰ ὑλοτομήτωσι ναυπηγικὴν ξυλείαν.

§. 6.

Ὅσοι θελήσουν νὰ ὑλοτομήσουν εἰς δάση ἰδιωτικά, νὰ κατασκευάσωσι ἄνθρακας καὶ κατράμιον, καὶ νὰ ἐξάξωσι ῥητίνην καὶ φλοιόν, καὶ ἄλλα δασικά προϊόντα, ὑπάρχοντα μὲν ἐπίσης εἰς τοὺς ὁρισμούς τοῦ §. 3 καὶ 4, χρεωστοῦν ὅμως νὰ παρουσιάσωσι προηγουμένως εἰς τὸν δασονόμον ἔγγραφον ἄδειαν ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ δάσους, ἐπικυρωμένην δωρεάν ἀπὸ τὸν ἀρμόδιον δήμαρχον. Ἡ ἄδεια τοῦ ἰδιοκτήτου θέλει χρησιμεύει ὡς τύπος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου χρεωστεῖ ὁ δασονόμος νὰ ἐκδώσῃ τὴν τακτικὴν τῆς ξυλεύσεως ἄδειαν κατὰ τοὺς ἐκδοθησόμενους δασονομικοὺς κανονισμούς ἰδιαίτερος διὰ τὰ ἰδιωτικά δάση. Μέχρι δὲ τῆς ἐκδόσεως τούτων, ἡ ἄδεια τοῦ ἰδιοκτήτου θέλει εἶσθαι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸν δασονόμον.

Ὁ ὁρισμὸς οὗτος ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὴν περίστασιν,

καθ' ἣν ἡ ξύλευσις, καὶ ἐξαγωγή δασικῶν προϊόντων, μέλλει νὰ γινῇ εἰς δάσος διαφιλονεικούμενον, εὐρισκόμενον ὑπὸ τὴν διακατοχὴν τοῦ διαφιλονεικούντος αὐτὸ ἰδιώτου ἢ ὅταν ὁ ἰδιοκτήτης μόνος του ἐπιχειρῆται αὐτὴν δι' ἰδίον του λογαριασμόν.

§. 7.

Ὁ δασονομικὸς ὑπάλληλος, ὅστις εἰς τὴν παρὰ τοῦ προηγουμένου παρὰγράφου προβλεπομένην περίπτωσιν ἤθελεν ἐκδώσει ἄδειαν ξυλεύσεως, μὴ στηριζομένην εἰς τὴν ἀπαιτούμενην ἔγγραφον ἄδειαν τοῦ ἰδιοκτήτου, ἢ διακατόχου τοῦ δάσους, δύναιται νὰ καταδιωχθῇ παρὰ τῶν τελευταίων εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον ὡς παραδικαστὴς ξένης ἰδιοκτησίας.

§. 8.

Διὰ τὴν εἰς τὰ δάση κοπεῖσιν, καὶ μὴ ἐξεργασθεῖσαν ξυλείαν, δι' ὅποιανδήποτε χρεῖαν καὶ ἂν ἤθελεν εἶσθαι προσδιωρισμένη, καθὼς ἐπίσης καὶ διὰ ναυπηγίαν, ἐκτὸς τῶν εἰς τὸν §. 10 ῥηθέντων καυσοξύλων, καὶ τῶν θάμνων, λαμβάνεται δικαίωμα ὑλοτομίας, εἴαν ἡ ἐκκοπὴ ἔγινεν εἰς δάση δημόσια, 25 τοῖς 0/0 ἐπὶ τῆς τρεχούσης τιμῆς, ἂν δὲ ἔγινεν εἰς δάση ἰδιωτικά, 15 τοῖς 0/0.

Ἄν δὲ ἡ ξυλεία ᾖ ἐξεργασμένη, π. χ. εἰς καμάρια, μαδέρια, σκινίδας, σεφάνια, πέταυρα, δόγας, κτλ. πληρόναι μόνον εἴκοσι τοῖς 0/0, ἂν ἐξυλεύθῃ εἰς δάσος δημόσιον, καὶ 10 τοῖς 0/0 μόνον ἂν ἐξυλεύθῃ εἰς δάσος ἰδιωτικόν· οἱ δὲ ἄνθρακες ὑπόκεινται εἰς δικαίωμα 15 τοῖς 0/0, κατασκευασθέντες ἀπὸ ξύλα ἐκ δημοσίων δασῶν, καὶ εἰς παρόμοιον 10 τοῖς 0/0, ὅταν κατασκευασθῶσιν ἐξ ἰδιωτικῶν δασῶν.

§. 9.

Ὅση ξυλικὴ ἐκκόπτεται ἀπὸ δάση διαφιλονεικούμενα· εἰμὲν τὸ δάσος εἶναι ὑπὸ τὴν κατοχὴν τοῦ δημοσίου, πληρόναι ὁλόκληρον τὸν ἐπὶ τῶν ἐξ ἔθνικων δασῶν ξύλων φόρον, τὸ δὲ μέρος τοῦ φόρου τούτου, κατὰ τὸ ὅποιον ὑπερτερεῖ τὸν ἐπὶ τῆς ἐξ ἰδιωτικῶν δασῶν ξυλείας, μένει εἰς παρακαταθήκην εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον, ἕως οὗ ἀποφασισθῇ ὁριστικῶς εἰς τίνα ἀνήκει ἡ κυριότης τοῦ δάσους, σύμφωνα μὲ τὸ ἀρθρ. 4 τοῦ νόμου τῶν 17 (29) Νοεμβρ. τ. ε. περὶ τῶν ἰδιωτικῶν δασῶν· ἂν δὲ εὐρίσκειται τὸ δάσος ὑπὸ τὴν κατοχὴν τοῦ ἰδιώτου, ὑπόκειται εἰς φόρον ἐπὶ τῆς ἐξ ἰδιωτικῶν δασῶν ὑλοτομουμένης ξυλικῆς.

§. 10.

Τὰ πρὸς χρῆσιν τῶν ἐντὸς τοῦ κράτους μερῶν προσδιωρισμένα καυσοξύλα, συνιστάμενα, ὅχι εἰς χλωροὺς κερμούς δένδρων, ἀλλὰ μόνον εἰς ἀπεξηραμένα δένδρα, εἰς ῥάβδους καὶ ρίζας, εἰς μικρὰ ξεράδια, εἰς βλαστὸς, κλαδιά, θάμνους χωρὶς κερμόν, καὶ τὰ παρόμοια χαμόκλαδα, εἶναι ἐλεύθερα παντός φόρου· τὸ αὐτὸ ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὰ ξύλα τῶν κερμῶν τῶν δένδρων, τὰ ὁποῖα κόπτονται μὲ ἔγγραφον ἔγκρισιν τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς διὰ τὴν καλλιέργειαν καὶ ἐκκαθάρισιν δάσους τινός ὡς ἀποζημιώσεις δηλ. ἀντὶ πληρωμῆς διὰ τὴν καλλιέργειαν καὶ τὴν μετακόμισιν τῶν ξύλων ἐκ τοῦ δάσους· προσέτι ὅσα ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ δάσους κόψῃ διὰ ἰδίαν του χρεῖαν, τὰ δὲ λοιπὰ

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ τῶν δημοτικῶν φόρων τοῦ 1837.

Ο Θ Ω Ν

Ε Λ Ε Ω Θ Ε Ο Υ

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Ἐπειδὴ εἰσέτι δὲν ἔχουσιν ἐν γένει οἱ δῆμοι προσόδους ἐκ περιουσίας δημοτικῆς, τὰ δὲ πταισματικὰ πρόσζυμα, τὰ ἐπὶ τοῦ στατῆρος καὶ κοιλοῦ δικαιώματα, οἱ ἐκ τῶν πανηγύρεων δασμοὶ, καὶ τὰ παραχωρηθέντα μερίδια τοῦ ἐπὶ τῶν ἐνοικίων, τῶν ἐπιτηδευμάτων καὶ τῶν ἐσωτερικῶν διαβατηρίων τέλους, τὰ μὲν παρέχουσι μικρὸν εἰσόδημα, τὰ δὲ ἐφαρμόζονται εἰς ὀλίγους δῆμους, καὶ τοιοῦτοτρόπως δὲν δύνανται γενικῶς νὰ ἐπαρκῶσιν εἰς τὰς ἐτήσιους αὐτῶν δαπάνας.

Ἐπὶ τῇ προτάσει τῆς ἡμετέρας ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Γραμματείας τῆς 3 (15) Δεκεμβρίου, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάττομεν τὰ ἑξῆς.

Ἄρθρ. 1.

Οἱ δι' ἰδιαιτέρων διαταγμάτων ἐγκριθέντες ἔμμεσοι δημοτικοὶ φόροι κατὰ τὸ 1836 ἔτος δύνανται καὶ ἐπὶ τοῦ ἐρχομένου 1837 ἔτους νὰ εἰσπραχθῶσιν, ἀλλ' ὅμως ὑπὸ τοὺς ἑξῆς ὁρισμοὺς:

α.) Νὰ μὴν ὑπερβαίνωσι τὸ μέτρον τῶν 2 τοῖς 0/0 ἐπὶ τῆς τιμῆς διὰ δὲ τοὺς ἐντοπίους οἶνους νὰ περιορίζεται εἰς ἓνα τοῖς 0/0 ἐπὶ τῆς τιμῆς.

β.) Νὰ περιορίζωνται εἰς μόνον τὰ ἐδώδιμα, τὰ ποτὰ καὶ λοιπὰ εἶδη, τὰ εἰς καθημερινὴν καὶ ἄμεσον κατανάλωσιν προωρισμένα.

γ.) Ἐλεύθερα τοῦ φόρου τούτου θεωροῦνται τὰ ἀνωτέρω ὄνια, ὅταν ἦναι προϊόντα τοῦ δήμου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου πωλοῦνται, καὶ δὲν ὑπεβλήθησαν εἰς ἕτερον δημοτικὸν φόρον.

Ἄρθρ. 2.

Ἐὰν τὰ ἐκ τῆς δημοτικῆς περιουσίας εἰσοδήματα, τὰ δημοτικά δικαιώματα, καὶ οἱ ἔμμεσοι φόροι τινὸς δήμου δὲν ἤθελον ἀποδείξει ἀρκετὴν πρόσδοτον εἰς ἀπάντησιν τῶν ἀναγκαιῶν ἐξόδων τοῦ δήμου, τότε ἀναλόγως τοῦ ἐλλείματος ἐπιβάλλεται ἄμεσοι εἰσφορὰ ἐφ' ὅλων τῶν προϊόντων τῆς ἐντὸς τῆς περιφερείας, τοῦ δήμου κειμένης ἰδιοκτητοῦ γῆς, ὅσα ὑπόκεινται εἰς τοὺς ἄμεσους ἐθνικοὺς φόρους· ἀλλ' ἡ εἰσφορὰ αὕτη δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνει ποτὲ τὸ μέτρον τῶν 2 τοῖς 0/0.

Ἄρθρ. 3.

Ἡ κατὰ τὰς περιστάσεις τοῦ ἀνωτέρω ἁρθροῦ 2 ἐπιβαλλομένη εἰσφορὰ ἐφαρμόζεται συγχρόνως καὶ εἰς τὰ ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ δήμου βόσκοντα ποίμνια ἀναλόγως τοῦ ἐξ αὐτῶν εἰσοδήματος· ὡς ἀνώτερος δὲ ὅρος

τοῦ μέτρου τῆς ἐπὶ τῶν ζώων εἰσφορᾶς πρέπει νὰ θεωρῆται.

α.) Τῶν μὲν μεγάλων, οἶον βοῶν, ἵππων, κτλ. 30 λεπτὰ ἕκαστον.

β.) Τῶν δὲ μικρῶν, οἶον αἰγῶν καὶ προβάτων 7 λεπ. ἕκαστον· ἐξαιρουμένων τῶν θηλαζόντων, καὶ τῶν ἐργατικῶν βοῶν.

γ.) Ἐκ τῶν μελισσίων πέντε λεπτά.

Ἄρθ. 4.

Ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἄρθρα 2 καὶ 3 ἄμεσος εἰσφορὰ δὲν δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ, εἰμὴ ἀφοῦ κατὰ τοὺς νομίμους τύπους συζητηθῇ, τόσον περὶ αὐτῆς, ὅσον καὶ περὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ 1837, καὶ ψηφισθῇ ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, καὶ ἐγκριθῇ παρὰ τοῦ διοικητοῦ.

Ἄρθρ. 5.

Ὁ προειρημένος ὁρισμὸς ἰσχύει καὶ διὰ τοὺς ἄμεσους δημοτικούς φόρους, καθόσον δὲν ὑπάρχει ἀπόφασις τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, γενομένη ἤδη εἰς τὰ ἔτη 1835 καὶ 1836, ἡ ὁποία προτείνει αὐτοὺς καὶ διὰ τὸ 1837.

Αἱ τροποποιήσεις, αἵτινες ἤθελον γίνεσθαι ἀπὸ τὰ δημοτικά συμβούλια ὡς πρὸς τὴν διάταξιν τῶν ἐμμέσων φόρων κατὰ τὰς σημειώσεις α, β. καὶ γ. τοῦ ἁρθ. 1. δὲν ἔχουσι κῦρος, εἰμὴ μετὰ τὴν ἐγκρίσιν ὡσαύτως τοῦ διοικητοῦ· αἱ τροποποιήσεις αὗται μόνον τοῦτο δὲν δύναται ἄνευ τῆς ἡμετέρας ἐγκρίσεως, οὔτε αὐξήσιν τῶν φόρων, οὔτε ἐπέκτασιν αὐτῶν ἐπὶ ἄλλων ἀντικειμένων, νὰ λάβωσιν.

Ἄρθρ. 6.

Τῶν ἐν τῇ περιπτώσει τῶν ἁρθρ. 4 καὶ 5 ἀποφάσεων τοῦ διοικητοῦ ἐκκλησίαις γίνεται εἰς τὴν ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Γραμματεϊῶν.

Ἄρθρ. 7.

ὑπὸ τοὺς ἀνωτέρω ὁρισμοὺς δὲν ἐννοοῦνται καὶ οἱ δημοτικοὶ φόροι ἐκεῖνοι, διὰ τῶν ὁποίων τὴν εἰσπραξίν εἰς τὸ ἔτος 1836 ἡ ἐγκρίσις ἦτο ρητῶς μόνον διὰ τινὰς εἰδικῶς ὀνομασθέντες μῆνας περιορισμένη. Περὶ τούτων ἀπαιτεῖται διὰ τὸ ἔτος 1837 ἡ ἡμετέρα εἰδικὴ ἐγκρίσις.

Ἄρθρ. 8.

Ἡ δημοσίευσις καὶ ἐκτέλεσις τοῦ παρόντος διατάγματος, δημοσιευθεσομένου καὶ διὰ τῆς ἐφημερίδος τῆς κυβερνήσεως ἀνατίθεται εἰς τὴν ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Γραμματεϊῶν.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 5 (17) Δεκεμβρίου 1836.

Ἐν ὀνόματι καὶ κατ' ἰδιαιτέραν διαταγὴν τῆς Αὐτοῦ

Μεγαλειότητος τοῦ Βασιλέως,

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον,

ΑΡΜΑΝΣΠΕΡΓ, Ι. ΡΙΖΟΣ, ΣΜΑΛΤΣ, ΔΡ. ΜΑΝΣΟΛΑΣ,
Α. Γ. ΚΡΙΕΖΗΣ, Γ. ΛΑΣΣΑΝΗΣ.

αυσόξυλα θέλουν θεωρεῖσθαι ὡς προτὶδιωρισμένα διὰ τὸ ὑπόριον, καὶ ὑπόκεινται ἐπίσης εἰς τὸν φόρον 25 τοῖς 0/0 καὶ 15 τοῖς 0/0 ἐπὶ τῆς τρεχοῦσης τιμῆς· ἐπίσης καὶ ὅσα αὐσόξυλα ἐξάγονται ἐκτὸς τοῦ κράτους, ὑπόκεινται εἰς τὸν αὐτὸν φόρον, πληρόνοντα καὶ τὸν τελωνιακὸν φόρον.

§. 11.

Ὅστις φωραθῇ, ὅτι παρέβη τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ παρόντος διατάγματος μὲ σκοπὸν νὰ σφετερευθῇ τὸ δημόσιον δικαίωμα, ἢ ἔχων ξύλα ὑποκείμενα εἰς δικαίωμα ὑλοποιίας ἐντὸς φορτίου θάμνων, θέλει καταδιωχθῇ ὡς παρὰ βιασῆς ξένη· περιουτίας, τὰ δὲ ξύλα θέλουν δημεύεσθαι πρὸς ὄφελος τοῦ δημοσίου, τοῦ ιδιοκτήτου τοῦ δάσους, καὶ τοῦ καταμηνύοντος.

§. 12.

Ἡ εἰς τὸν §. 10 συγχωρουμένη ἀτέλεια δὲν ἀπολύει τὸν ξυλευσόμενον τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ νὰ φέρῃ τὴν κατὰ τὸν §. 3 καὶ 6 απαιτούμενην ἄδειαν τοῦ ἀρμοδίου δασονομείου ἐπὶ ποινῇ δημεύσεως τῆς ξυλικῆς· ἡ δὲ δημεύσις τῶν ξύλων καὶ λοιπῶν δασικῶν προϊόντων θέλει γίνεσθαι κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ §. 11 καὶ 14, ἡ δὲ ποινὴ τῶν παρὰ βιασῶν θέλει γίνεσθαι μετὰ προηγουμένην ἐξέτασιν τῆς ὑποθέσεως παρὰ τῶν ἀρμοδίων δικαστηρίων, ἀναλόγως μὲ τὸν νόμον τῶν 10 (22) Ἰουλίου τ. ε. περὶ τῶν κατὰ τὰ δάση ἀνομημάτων.

Τὸ τέταρτον μέρος τοῦ κέρδους ἀπὸ τὰ δημευθέντα ξύλα ἀνήκει εἰς τὸν καταμηνυτὴν, ὡς ἀνταμοιβή, τὸ δὲ ὑπόλοιπον ἐμβιβάζει εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον, ἢ, μετὰ τὴν ἀφίρεσιν τοῦ τῆς ξυλείας φόρου, ἐγχειρίζεται εἰς τὸν ιδιοκτήτην τοῦ δάσους, εἰ μὴ δύνατον νὰ εὑρεθῇ οὗτος.

§. 13.

Ὁ φόρος ἐπὶ τῶν ξύλων καὶ τῶν ἀνθράκων τῶν μεταφερομένων διὰ θαλάσσης θέλει εἰσπράττεται διὰ λογαριασμῶν τοῦ δημοσίου ὁμοῦ μὲ τὸ τελωνιακὸν δικαίωμα τῆς μετακομιδῆς, παρὰ τῶν τελωνείων τῶν μερῶν ὅπου ἐμβιβάζονται. Ὁ δὲ φόρος τῶν μεταφερομένων διὰ ξηρᾶς, καὶ προσδιορισμένων διὰ τὴν χρῆσιν τῶν μεσογείων μερῶν θέλει εἰσπράττεσθαι παρὰ τῶν ταμείων τῶν διοικήσεων δι' ἰδίων τῶν ἀπεσχιμένων, μὲ ἀνάλογον ἀπολαβὴν ἑνὸς ποσοστοῦ ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν, εἰς τὸν τόπον τῆς πωλήσεως τῆς χρήσεως ἢ καὶ τῆς ξυλεύσεως. Διὰ νὰ κρατῇται ὁ ἀναγκαῖος ἐλεγχος διὰ τὴν εἰσπράξιν θέλουν σέλλαι οἱ δασονόμοι τὰ διπλόγραφα ἢ τὰ κατὰ τὸν §. 3 ἐκδοθέντα ἀποδεικτικὰ τῆς ἀδείας ἄνευ ἀναβολῆς εἰς τοὺς οἰκονομικοὺς ἐπιτρόπους τῆς περιφερείας των, οἵτινες θέλουν συνεννοεῖσθαι ἐπ' αὐτῶν μὲ τὰ ἀρμόδια ταμεῖα περὶ τῆς ὀρθῆς εἰσπράξεως, καὶ θέλουν τὰ ἐλέγχει αὐτοὶ αὐτοὶ εἰς τοὺς καταλόγους τῆς εἰσπράξεως· τόσον τὸ εἰσπράττον ταμεῖον ἢ ὁ ἀπεσχιμένος του, ὅσον καὶ ὁ οἰκονομικὸς ἐπιτροπος, δύνανται ἐπὶ τῇ βίβει τοῦ ἀποδεικτικοῦ τῆς ἀδείας ἐκείνου εἰς περίστασιν ἀμφιστολήσεως νὰ ζητήσωσι παρὰ τοῦ λαβόντος τὴν ἄδειαν, ν' ἀποδείξῃ διὰ τῆς παρουσιάζσεως τοῦ ἀποδεικτικοῦ τοῦ ταμείου, ὅτι ἐπλήρωσε τὸν φόρον. Εἰ μὴ ἀρνήται τοῦτο ὁ ὑπόχρεος τοῦ φόρου, ἢ, ἂν ἀπέφυγε καὶ τὸ νὰ πληρώσῃ τὸν φόρον, τότε διὰ τοῦ

ἀρμοδίου δασονόμου καὶ δι' ἄλλων νομίμων ἀποδείξεων θέλει πιστοποιεῖσθαι ἡ πλήρης ἀξία τῶν κοπέντων ξύλων καὶ ἐξελθέντων δασικῶν προϊόντων, συνεργεία τοῦ ἔχοντος τὸ δικαίωμα τῆς εἰσπράξεως ταμείου, δηλ. τοῦ ἀπεσχιμένου του ἢ τοῦ οἰκονομικοῦ ἐπιτρόπου παρὰ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου ἀναλόγως μὲ τοὺς ὁρισμοὺς τῶν §§. 12 καὶ 14, καὶ θέλει πληρόνεσθαι ἀπὸ τὸν παρὰ βιασῆν ἐντελῶς εἰς χρήματα, καὶ θέλει διανεμέσθαι κατὰ τὸν §. 12.

Εἰς τοὺς παρὰ τῆς ἐπὶ τῶν Οἰκονομ. Γραμμ. ἐκδοθησομένου εἰσέτι ὁρισμοὺς θέλει προσδιορισθῇ ὁ ἐλεγχος περαιτέρω διὰ τὴν εἰσπράξιν ταύτην.

§. 14.

Ὅταν δασονομικὸς τις ὑπάλληλος, ἀσυνήμος ἢ χωροφύλαξ ἢ καὶ οἰκονομικὸς ἐπιτροπος, τελώνης, ιδιώτης ιδιοκτήτης δάσους, ἢ ὁ μὲ τὴν εἰσπράξιν τοῦ φόρου ἐπιφορτισμένος ἀπαντήσῃ τινὰ ἔχοντα ὑποουδήποτε εἶδους ξυλικήν, ἀνθράκας, κατράμι, ῥητίνην ἢ ἰδιαίτερα δασικὰ προϊόντα, (§. 15 καὶ 16) χωρὶς νὰ φέρῃ ἄδειαν τοῦ δασονόμου, ἔχει οὗτος τὸ δικαίωμα καὶ τὸ χρέος νὰ κρατήσῃ ταῦτα, καὶ νὰ φέρῃ τὴν ὑπόθεσιν ἐνώπιον τῆς παρὰ τοῦ νόμου περὶ ἀνομημάτων κατὰ τὴν ξυλείαν ἀπὸ 10 (22) Ἰουλίου 1836 σημειωθείσης ἀρχῆς κατὰ τὸν §. 12.

§. 15.

Οἱ μὲ ἄδειαν τοῦ δασονόμου ἐπὶ τῇ βίβει τοῦ §. 3 κατασκευάζοντες κατράμι ἢ ῥητίνην, πληρώνουν διὰ μὲν τὸ κατράμι προσερχόμενον εἴτε ἐξ ἐθνικοῦ ἢ ιδιοκτήτου δάσους 10 τοῖς 0/0 διὰ δὲ τὴν ἐξ ἐθνικῶν πευκῶν ῥητίνην 25 τοῖς 0/0 καὶ 10 0/0 διὰ τὴν ἐξ ιδιοκτητῶν.

Ἡ εἰσπράξις τοῦ φόρου τούτου ἐνοικιάζεται ἰδιαίτέρως ἐπὶ δημοπρασίαις καὶ ἀποδίδεται εἴτε εἰς εἶδη ἢ καὶ εἰς χρήματα κατὰ τὴν τρέχουσαν τιμὴν, εἰ μὴ ἐνοικιασῆς εὐχαιρηθῇ.

§. 16.

Ἡ ἀπολαβὴ τῶν ἰδιαιτέρων προϊόντων ἐκ τῶν δημοσίων δασῶν, οἷον κάστανες, κέρνας, κουκουναρία, ποτάσσα, πρινοκόκκι, τρακεάνθη, φλοῖς (φλοῦδα) κυτρινόκοκκι (ἀλκτσοχέρι) κτλ. θέλουν δημοπρατεῖσθαι ἐπίσης χωριστά. Εἰ μὴ συνάξωνται ἀπὸ ἰδιωτικὰ δάση πρέπει ἐπίσης νὰ πληρόνωσι 10 τοῖς 0/0 φόρον τοῦ ὁποῦ ἢ εἰσπράξις ἐνοικιάζεται ταυτοχρόνως μὲ τὸν ἐπὶ κατραμίου καὶ ῥητίνης ὅστις θέλει ἀποδίδεσθαι ἐπίσης εἰς εἶδη ἢ χρήματα.

§. 17.

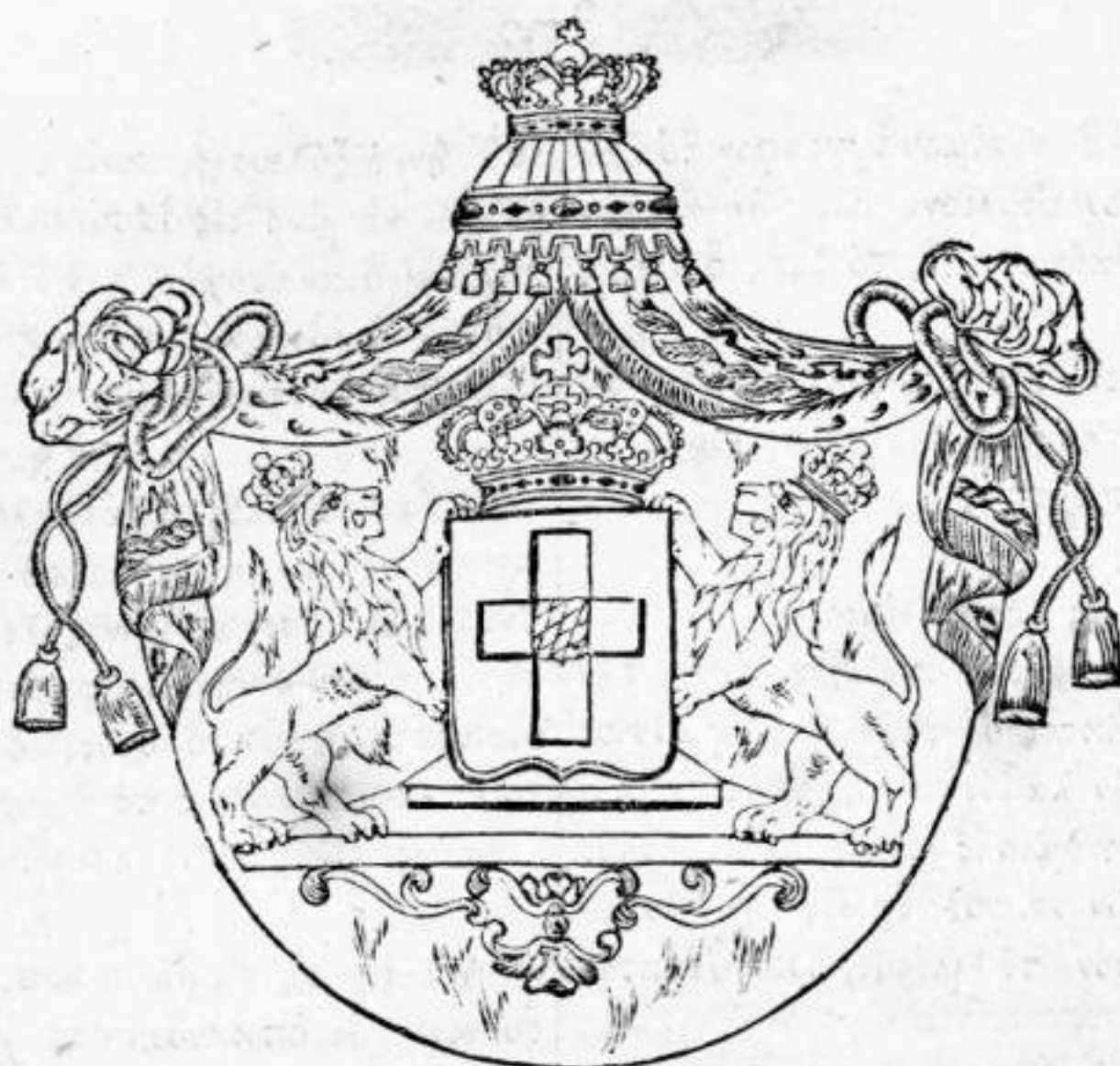
Ἡ νομὴ εἰς τὰ δημόσια δάση θέλει γίνεσθαι κατὰ τὰ ὑπάρχοντα ἐπὶ τούτῳ εἰδικὰ διατάγματα.

§. 18.

Ἡ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματεία ἐπιφορτίζεται τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος διατάγματος. Τοῦτο δὲ ἐμβιβάζει εἰς ἐνέργειαν τὴν 1 (13) Ἰανουαρίου 1837 καὶ ταυτοχρόνως καταργεῖται ὁ περὶ ξυλείας κανονισμὸς τῶν 10 Δεκεμβρίου 1834.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 (16) Δεκεμβρίου 1836.

Ἐν ὀνόματι καὶ κατ' ἰδιαίτερον διαταγὴν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Βασιλέως,
Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον
ΑΡΜΑΝΣΠΕΡΓ, Ι. ΡΙΖΟΣ, ΣΜΑΛΓΣ, ΔΡΟΣΟΣ ΜΑΝΣΟΛΑΣ
Α. Γ. ΚΡΙΕΖΗΣ, Γ. ΛΑΣΣΑΝΗΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΑΡΙΘ. 74.

1836

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, 10 Δεκεμβρίου.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Διατάγματα. 1) Περί ύλοτομίας καὶ φόρου ξυλείας. — 2) περί τῶν δημοτικῶν φόρων τοῦ 1837.

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί ύλοτομίας καὶ φόρου ξυλείας.

Ο Θ Ω Ν

ΕΛΕΘΘΕΟΥ

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Θεωροῦντες ἀναγκαῖον νὰ κανονίσωμεν τὸν τρόπον τῆς ύλοτομίας εἰς τὰ δάση τοῦ Βασιλείου, ἥδη ἀφοῦ διὰ τοῦ ἀπὸ 18 (30) Σεπτεμβρίου διατάγματός μας ἐπροσδιόρισαμεν τὰς ἀναγκαῖας δασονομικὰς ἀρχάς, καὶ τὸν ὀργανισμόν ἐν γένει τῶν δημοσίων δασῶν.

Κατὰ πρότασιν τῆς ἡμετέρας ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματείας, καὶ ἀκούσαντες τὴν γνώμην τοῦ ἡμετέρου συμβουλίου τῆς ἐπικρατείας, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάττομεν τὰ ἐφεξῆς.

§. 1.

Πρὸ τῆς ἀρχῆς ἐκάστου ἔτους ὀφείλει κάθε δασονομεῖον, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ παρὰ τῆς Γραμματείας τῶν Οἰκονομικῶν, λαμβανομένης ἀποχρόντως ὑπ' ὄψιν τῆς διατηρήσεως τῶν δασῶν, προσδιορισθέντος σχεδίου τῆς ἐπιστάσεως, νὰ κοινοποιήσῃ εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν εἰς τὴν περιφέρειάν του εὐρισκομένων δήμων μίαν σημείωσιν ύλοτομίας, ἣτις θέλει ἐμφαίνει ῥητῶς τὰς θέσεις τῶν ἐθνικῶν δασῶν, ἐνθα συγχωρεῖ κατὰ τὸ ἀρχόμενον ἔτος νὰ ύλοτομῶνται.

1) Καυσόξυλα.

2) Φουρκάδες, ῥάβδοι καὶ ἄλλα λιανόξυλα.

3) Ξύλα δι' ἀνθρακοποιῶν.

4) Διὰ οἰκοδομὴν προσέτι διὰ τὰ ἐπιτηδεύματα, καὶ διὰ τὰς οἰκιακὰς χρεῖας.

5) Διὰ κατασκευὴν σκευῶν, ἀγγείων, κτλ.

6) Νὰ κατασκευάζεται κατράμι, καὶ

7) Νὰ ἐξάγεται ῥητίνη.

Αἱ σημειώσεις αὗται πρέπει νὰ ᾔναι σταλμέναι εἰς τοὺς δήμους τοῦλάχιστον 20 ἡμέρας, πρὶν τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἀνήκοντος ἔτους.

§. 2.

Αἱ δασονομικαὶ ἀρχαὶ μολοντοῦτο δύνανται νὰ δώσωσι τὴν ἄδειαν ύλοτομίας ναυπηγησίμου ξυλείας ἐκ τῶν δημοσίων δασῶν μόνον ἐπὶ τῇ βάσει διαταγῆς τῆς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματείας. ὅθεν, ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ ύλοτομήσωσι ναυπηγήσιμον ξυλεῖν εἰς τὰ ἐθνικὰ δάση, πρέπει νὰ διευθυνθῶσι πρὸς τὴν Γραμματείαν ταύτην, διὰ νὰ διατάξῃ τὸ ἀρμόδιον δασονομεῖον νὰ δώσῃ τὴν ζητουμένην ἄδειαν.

§. 3.

Ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ ύλοτομήσῃ ὁποιοῦδήποτε εἶδους ξυλικήν, ἐκτὸς τῆς ναυπηγησίμου, χρεωστεῖ νὰ παρουσιάζεται εἰς τὸν δασονόμον τοῦ τόπου, ὅπου μέλλει νὰ ύλοτομήσῃ, φέρων ἐνδεικτικὸν τοῦ δημάρχου περὶ τῆς ταυτότητος καὶ διαμονῆς τοῦ αἰτούντος.